

ABEL MATUTES, EL CANDIDAT 92, ENFRONT DE SUÁREZ

Hernández Mancha no rep l'alternativa

Les picabaralles internes dins Alianza Popular i les relliscades contínues dels actuals homes forts dins el partit, juntament amb les maniobres del PSOE, han col·locat Adolfo Suárez al front de l'oposició, segons les enquestes. Només l'aliancista Matutes podria fer un bon paper en les eleccions del 92.

J. M. Sanmartí

Tal com s'esperava, els greus errors comesos per la direcció d'AP, i sobretot pel seu vice-president, **Alberto Ruiz Gallardón**, arran de la crisi gallega, han rellançat les tensions internes dins el partit i han tornat a plantejar seriosos dubtes sobre la viabilitat de l'actual presidència d'**Antonio Hernández Mancha**. Aquest s'ha

vist obligat a maniobrar per situar millor els seus peons, amb la missió d'impedir iniciatives desestabilitzadores, com per exemple, demanar que se celebri el IX congrés d'AP poc després del del PSOE, o sigui, en el primer semestre del 88.

La substitució la setmana passada de **José Manuel Romay Becaría** per **Arturo Garcia Tizón** com a president del grup de diputats aliancistes al Congrés de Diputats és la darrera i principal mostra d'aquesta situació. **Romay Becaría** fou precisament l'autor d'una de les fortes càrregues de profunditat contra l'ex-president de Galícia, **Xerardo Fernández Albor**. Mentre aquest era a l'Argentina, va anunciar per sorpresa que el pròxim candidat a president de la Xunta seria **Manuel Fraga**. Tothom

Hernández Mancha, emparedat entre González i Suarez, ha desaparegut com a líder de l'oposició.

ho interpretà com un intent per desacreditar **Fernández Albor** i provocar que els lloctinents d'aquest, especialment el seu vice-president **Mariano Rajoy**, entalessin una aspra polèmica amb **Romay**, que en aquell moment representava els punts de vista de la direcció central del partit. Unes setmanes més tard, aquesta directiva, que havia torpedinejat les posicions polítiques molt febles de **Fernández Albor**, es partia la cara defensant-lo, en lloc de pactar unes eleccions anticipades, tesi que sostenia el mateix **Fraga**. Disbarat rere l'altre, **Alberto Ruiz Gallardón** anuncià llavors una cadena de mocions de censura als ajuntaments i les comunitats autònomes on el PSOE governa en minoria sense haver-ho pactat abans amb els altres partits opositors, ni haver-ho discutit amb els òrgans decisoris del partit. Ans al contrari, aquests anaven llançant missatges de cautela i **Ruiz Gallardón** augmentava el to de les seves amencs. Finalment, en una conferència de premsa, **Hernández Mancha** desplaçà el seu vice-president (i portaveu oficial) i anuncià que, ara com ara, no hi haurà mocions de censura. El ridícul resultà, òbviament, espantós.

Hernández Mancha, deixat de banda

Per acabar-ho d'adobar, **Felipe González** decidí de sobte encetar una ronda de negociacions sobre la lluita antiterrorista (aprofitant els èxits derivats de la detenció de Santi Potros) i cridà, en primer lloc, **Adolfo Suárez** (CDS) en comptes de començar amb **Antonio Hernández Mancha**, tal com s'havia fet sempre. L'estocada era hàbil, si bé perillosa. **Hernández Mancha** desapareixia com a líder de l'oposició (categoria que **Fraga** havia mantingut sempre entre 1982 i 1987) i quedava emparedat entre **González** i **Adolfo Suárez**. L'excusa oficial que diu que **Suárez** havia anat primer a La Moncloa en qualitat d'ex-primer ministre no tenia cap ni peus: mai no s'havia tingut en compte aquest factor i, d'altra banda, **Felipe González** estava interessat que es veiés la intenció política de la seua jugada. **Hernández Mancha** no dissimula l'enuig: «Calen menys escenes de sofà i mes decisions», afirmà airat.

Durant la seva entrevista amb **Felipe González** (la segona des de febrer) tornà a protestar per la conducta socialista a Galícia i, a l'eixida, intentà recuperar el protagonisme, engegant una polèmica amb **Felipe González**.

Per això, assegurarà que aquest li havia dit que a ell tampoc no li agradava la nova situació creada a Galícia. Presidència del govern desmentí aquestes afirmacions. Si és veritat o no que **Felipe González** ho va dir, això és irrelevant. El fet gros és que ningú no va fer cas al líder aliancista, incapaç de polemitzar amb els altres grans líders. Només mereix una freda nota de l'Oficina del Portaveu. D'altra banda, AP

bretot, els del PL, i d'haver perdut el «bastió gallec».

És cert, però, que en aquests moments el tàndem directiu disposa de dues cartes per exhibir davant l'oposició interna: el control de l'aparell provincial del partit, que al capdavall el dugué al poder, i el sanejament de les finances aliancistes, gràcies sobretot a les subvencions estatals (uns 1.600 milions de pessetes), aportades per la no-

Fraga, cada volta menys content d'Hernández Mancha, sembla ja un decidit partidari del Congrés.

té problemes molt greus a Galícia, al País Valencià, a Aragó, a Euskadi i a Catalunya. Una derrota electoral a Catalunya la primavera que ve situaria AP sota l'amenaça seriosa del populisme dels partits regionalistes de dreta, com la mateixa Unió Valenciana, i l'eliminarà com a contrincant de pes del PSOE i el CDS.

L'oposició parlamentària

Davant de tots aquests desencerts s'explica com un sector d'AP torna a plantejar la idea d'un Congrés, aquesta vegada ordinari. Es tractaria d'aplicar els estatuts que preveuen la celebració del IX congrés durant el 1988. Però, primer, cal que la junta directiva estatal el convoqui, i en aquest organisme **Hernández Mancha** té molta influència. El president i el seu equip són partidaris d'esperar el 90, per consolidar les seves posicions i cercar algun triomf. **Hernández Mancha** i **García Tizón** temen que un congrés ara no serveixi per qüestionar la seva direcció, després d'haver perdut vots a les eleccions de l'11 de juny, d'haver perdut els parlamentaris del PDP i, so-

va Llei de Finançament de Partits Polítics.

Els opositors d'**Hernández Mancha** continuen tenint la base d'acció principal en el grup parlamentari d'AP al Congrés dels Diputats, que en termes generals feren costat a **Miguel Herro de Minón**, quan el congrés extraordinari de febrer. Durant aquests mesos s'ha demostrat que el fet que **Hernández Mancha** no sigui diputat (és senador pel Parlament andalús) resulta un inconvenient molt gran. En el sistema polític espanyol gran part de la vida política passa pel Congrés dels Diputats, on els líders tenen el camp d'acció i la caixa de ressonància.

Per culpa d'això, **Hernández Mancha** ni pot entrar en el cercle sagrat dels grans líders parlamentaris, ni pot tenir una presència política popular, a través de les intervencions institucionals en el Congrés. Cal dir, tanmateix, que al Senat tampoc no s'ha estrenat encara, ni tampoc no sol anar al Parlament andalús, per manca de temps. **Herro de Minón**, més bon coneixedor del terreny parlamentari, havia reclamat amb insistència que la presidència del partit i la del grup fossin ocupades per

la mateixa persona, tal com havia fet **Fraga**.

L'error de **Romay Becaría** no fou el d'haver-se enfrontat a **Hernández Mancha**, sinó el de no haver potenciat i controlat el grup parlamentari. A més de diputat, **Romay** és president de la Diputació de la Corunya, càrrec que l'absorbeix molt. Ja havia dimitit el mes passat, i **Hernández Mancha** no badà aquesta vegada i jugà l'as d'espases: **Arturo García Tizón**, la seva mà dreta, «el meu alter ego», diu ell, i secretari general del partit, que fou elegit dijous passat nou president del grup de diputats. En part, és l'aplicació de la tesi de **Miguel Herrero**.

La missió fonamental de **García Tizón** és reactivar el grup, en primer lloc, i després... vigilar el portaveu, **Juan Ramón Calero**, un home acostat a **Miguel Herrero**, que ja ha estat molt marcat pels seus adjunts, **Alvarez Cascos**, **Manuel Renedo** i **Luis Ramallo**.

García Tizón ho nega i es declara un simple coordinador entre la seu central del partit i el Congrés de Diputats. Cinquanta-quatre dels seixanta-set diputats aliancistes votaren **García Tizón**: ningú no s'hi pronuncià en contra. Les formes van ser respectades, malgrat que alguns diputats es queixaren de la precipitació de l'elecció, que impedí preparar una altra candidatura, potser la d'**Alfonso Osorio**. **Hernández Mancha** hagué de fer diverses crides a la unitat i evitar discussions internes.

La fi dels cadells de Fraga

Juan Ramón Calero tenia fins ara un pacte de no-agressió amb **Hernández Mancha**, però darrerament ha mostrat signes de rebel·lia, per exemple, en el seu feu murcià, on ha posat com a candidat a vice-president un conegut opositor a **Hernández Mancha**. No es descarta, doncs, que el pas següent sigui la seva substitució com a portaveu per l'asturià **Álvarez Cascos**, un diputat menys brillant però molt més receptiu a les consignes emeses des del carrer de Gènova. Si més no, **Calero**, que per cert cometé, fa uns dies, una aparatosa relliscada demanant precipitadament una compareixença urgent del president **Felipe González** per explicar dues explosions a Madrid, les quals resultaren ser dos petards de festa major, ja ha dit que no dimitirà i que, en

tot cas, l'hauran de fotre fora, amb els peus per endavant, del seu càrrec de portaveu.

La seva destitució significaria la fi dels «cadells» de **Manuel Fraga**: **José María Aznar**, **Rodrigo Rato** i **Juan Ramón Calero**, que, juntament amb **Jorge Verstrynge** i **Alberto Ruiz Gallardón**, formaven una nova generació de dirigents aliancistes no contaminats de franquisme i amb idees renovadores. L'ascens d'**Hernández Mancha** s'avançà (i potser substituï) aquesta opció: **Verstrynge** partí peres amb AP i ja té un peu al CDS; **José María Aznar** és president de Castella-Lleó, i ja té prou

Suárez, l'estadista que mira a la Moncloa.

feina; **Juan Ramón Calero** té dificultats creixents dins el partit, i **Rodrigo Rato**, un parlamentari potentat per **Fraga** i **Herrero** com a portaveu econòmic i acostat a **Calero**, també es veu ara apartat i postergat. No havia de defensar les esmenes d'AP al pressupost de l'estat de 1988, un dels debats més importants de l'any, però sembla que posteriorment **Hernández Mancha** ha cedit a les pressions i l'ha designat per fer aquesta feina. Només queda **Ruiz Gallardón**, que fins ara ha mostrat, certament, poca perspicàcia política.

A tot això, **Manuel Fraga** fa d'eurodiputat i de candidat a president de Galícia, sense entrar públicament en aquestes picabaralles. Tot indica, però, que l'equip d'**Hernández Mancha** li agrada cada vegada menys i se sap que ha picat l'ullet als partidaris de fer el Congrés l'any vinent. **Herrero de Mi-**

nón es manté, de moment, en una mena d'autoexili intern. Sense dubte, espera un error definitiu del seu rival o una derrota electoral perquè l'aclamin com a salvador. Diuen que aviat s'hi pronunciarà.

¿Qui és el candidat 1990?

Superposada a aquesta batalla, n'hi ha una altra iniciada amb la dimissió de **Manuel Fraga**: ¿Qui serà el candidat d'AP a la presidència del govern central el 1990? Descartat **Fraga**, la candidatura lògica seria la d'**Hernández Mancha**, però ell mateix reconeix que la situació no està prou «madura» per a enfrontar-se a polítics com **Felipe González** i **Adolfo Suárez**. D'ací ve que, de fa uns dies, s'hagi tornat a llançar el nom d'**Abel Matutes**, polític eivissenc, actualment comissari a la CEE, que ja dubtà a l'hora de substituir **Manuel Fraga** a la crisi de desembre. **Matutes** vol ara acabar el seu mandat a Brussel·les, i de fa uns mesos s'ha apartat del vesper aliancista. Tanmateix, ell és l'únic de fet que queda a AP, si el partit d'ací a tres anys vol fer un paper electoral digne.

Curiosament, la nova crisi aliancista no afavoreix el seu principal contrincant, el PSOE, sinó el CDS d'**Adolfo Suárez**. Aquest segueix amb astúcia l'estel d'errors comesos per **Hernández Mancha** i **García Tizón** i se n'aprofita sistemàticament. Per exemple, arran de l'absurd anunci de mocions de censura per part d'AP, el CDS s'afanyà a presentar una imatge de seny i de bon sentit polític, dient que no participaria en operacions de revenja o precipitades. En les seves comptades declaracions i aparicions, **Suárez** defensa sempre vagues pactes d'estat, com el referent al terrorisme, que sempre sonen bé, malgrat les seves dificultats. A poc a poc, pas a pas, **Suárez** ven una imatge d'estadista, allunyat de les picabaralles partidistes.

L'ajuda molt, és clar, l'absència de grans tensions dins el partit, encara petit i amb poc espai de poder. En aquest sentit, que **Felipe González** el cridés el dia 5 d'octubre com a primer i principal interlocutor en temes antiterroristes li va com anell al dit per poder enllaçar davant l'opinió pública el seu passat de primer ministre democràtic i el de futur president, si no el 1990, el 1994. El preu d'aquesta estratègia és que no pot prendre la iniciativa per por a no cometre errors semblants als d'AP. El resultat és que fins i tot el PSOE comença a creure, i així ho indiquen les enquestes, que l'alternativa que ve és **Adolfo Suárez** i no **Antonio Hernández Mancha**. □